

PAPETU

O CAIXA

O EL GARROFER DE SAGUNTO

O FAIXA

ESPECTACLES

GRAN EDEN CONCERT

Musio-Hall de primer ordre
Centre de la millor societat internacional

El nou escenari instalat en la Gran Terrassa es una innovació modernista y una idea genial de l'Empresa que vol que l'aristocràtica concurrència no tingui els inconvenients de l'estiu

40 BELLÍSSIMES ARTISTES

Cada setmana nous debuts

ENTRADA LLIURE **RESTAURANT DE 1.er ORDRE**

Servei a la gran carta

Després del Concert gran ball en el hermós foyer

Musio Hall **BOSQUE** Istiu 1911

NITS DESDE LES 10

Colossal èxit, per primer cop a Barcelona, de 16 campeonats de fama mundial

LLUITA GREC-ROMANA

Les Germanes Sisters Morley

Aquesta setmana treballaran, además de la lluita, totes les artistes contractades: Total 22.

Glorietes veranejes al fons del Bosc

Butaca amb entrada 1'25.-Entrada General 0'50

En la sala d'espectacles, en els palcos y en el jardí les consumacions a preu corrent.-Restaurant a la carta.

SATURNO-PARQUE

PLASSA D'ARMES DEL PARK

LLOC DE REUNIO DEL MON ELEGANT

SPORTS Y ATRACCIONS MODERNES

Entre elles les incomparables montanyes Urales y l'emocionant Water-Chute

AVIAT SPORTS NOUS

ELEGANT MUSIC - HALL

per seccions

Hermosíssim conjunt d'artistes. — Gran èxit de la **SERRANITA**, **BIANCA NOVELLI**, **CATHOR**, **LES GARY-USER** y **TOISET**

ALCAZAR ESPAÑOL

Unió, 7.—Gran Café Concert Restaurant a la carta dia y nit

Tots els dies, tarde a les 8.—Nit a les 9.—Troupe de varietats.—Sarsueletes còmic-suggestives.—Nou Cine perfeccionat Pel·lícules de la casa **Pathé Frères**.

Èxits colossal de la sarsuela burlesca:

EL TRIUNFO DE LA BELLEZA

Círculo Internacional

Plassa S. Agustí, 3, pral.

Recó alegre ple d'honestitat y de confort.

Balls de societat cada nit, saló de billars, servei esmeradíssim y lloc de reunió de l'élite barcelonina

Després de veure el **CÍRCULO INTERNACIONAL**, un home ja's pot morir tranquil.

LA RABASSADA

Inauguració el 15 de Juliol de 1911

ATRACCIONS AMERICANES

Water Chute, Scenical Railway, Alleya Bowling, Cake Walk, Casa Encantada, Palau de la Princesa, Palau de la Rissa, Pasejos y **MUSIO-HALL**.—Entrada: 0'50 ptes. amb dret a escollir una atracció.

HOTEL RESTAURANT

Overt Dia y Nit.—Cambres particulars.—Cuina de Primera.—Chef de París.—Servei a la carta.

ORQUESTRA DE TZIGANES

Selectes concerts tots els dies de 12 a 3 tarde, de 5 a 7, de 8 a 12 nit en la Terrassa y Saló Menjador.

Cuberts a 5 ptes. Preu fixo.

MEDIS DE COMUNICACIO AMB BARCELONA

1.° **TRANVIA DIRECTE** desde qualsevol punt de Barcelona a la Rabassada, pel Passeig de Gracia y de la Diputació.

2.° **SERVEI COMBINAT** amb el **FUNICULAR DEL TIBIDABO**, ont els automòbils de la Societat la Rabassada prenen els viatjers pera portarlos fins llurs establiments.

CASINO PARTICULAR.-RESTAURANT DE LUXE
JOCS VARIS.

Castell de Focs Artificials, Il·luminació general de la montanya amb llums de bengala.

TEATRE ARNAU :: MUSIC-HALL

L'espectacle de concert més nodrit de Barcelona, aont treballen les més hermoses, fresques y atractives dones de la temporada d'estiu.

Si cerquen l'ambient de frescor, benestar y repòs, que tant se desitja en aquest temps, no deixeu d'assistir a aquest local, el més fresc, còmode y elegant, punt de reunió del món alegre y distingit de Barcelona.

Airejat y esplèndid foyer aont se dansa a totes hores.—Restaurant de primer ordre. Consumacions classe extra.—Servei esmerat.

LION D'OR

GRAN CAFÉ RESTAURANT

Esmorsars a 4 pessetes - 3 plats a escollir

de la carta - De 11 a 3tarde

OBERT DIA Y NIT

XAMPANY NOYET

Gran marca. — Premiat en les Exposicions de París, Vilanova, Toulouse, Barcelona, Valencia, Zaragoza y Nàpols amb gran diploma d'honor.

De venda: En tots els Colmados, Hotels, confiteries y Bars

Ideal - Cine

Corts atalanas, 605 y 607 (entre Paseig de Gracia y Rambla de Catalunya)

LOCAL FRESC, CÓMODO Y AGRADABLE. LLOC DE

REUNIÓ DE L'ÉLITE BARCELONINA

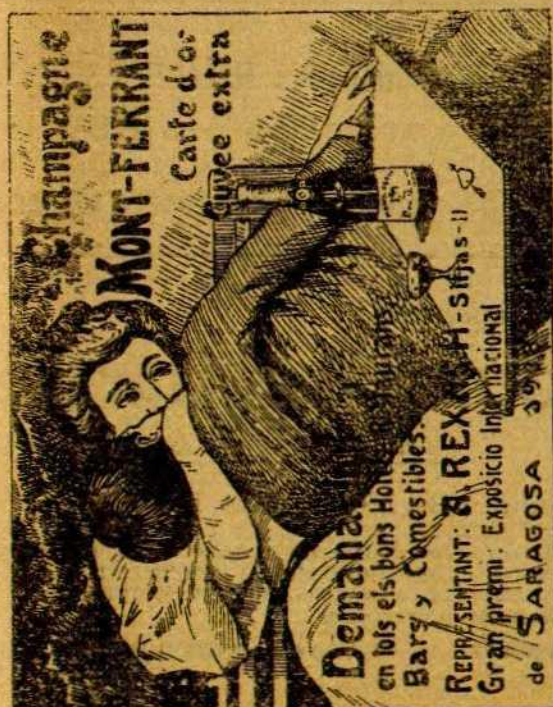
ES LA SALA MES XIC Y LA QUE REUNEIX TOTES

LES CONDICIONS PERA SATISFER AL MES EXIGENT

Tots els dies variacions notables en el programa. — Les sessions duren tot el temps

que desitja la concurrència

Unic que cada dijous obsequia a tots els nens y sorteja entre ells joguines de molt valor

JUPINAMBA

C
A
F
È
S

C
A
C
A
O

XACOLATES
BOMBONS Y THES

NEURASTÈNICS

USEU EL

≈ TROPHÒGENO FONT ≈

TALLER DE CONSTRUCCIÓ Y REPARACIÓ

DE MÁQUINES Y AUTOMÓVILS

Especialitat en Maquinaria para les Arts Gràfiques

FRANCISCO MARINÉ

Còrrega 356 GRAJA

GONOROL

SANTALOL SOL

Unic principi actiu de la Essència de Sàndal, la eficàcia de la qual ha sigut reconeguda com superior a quants medicaments s'anuncian pera curar la *Blenorràgia* en totes ses manifestacions, *Cistitis*, *Albúmina*, *incontinència d'orina* y altres. Mètode senzill y econòmic.

AVIS IMPORTANT: Pera evitar en quant siga possible que els malalts puguin ser sorpresos en sa bona fe o ignorancia, demaneu sempre SANTALOL SOL amb el nom GONOROL que hem patentat expressament pera dit objecte.

VENDA

En totes les farmacies, dirigint les demandes, reclamacions y consultes a **Farmacia SOL, Corts**, núm. 606 (cantonada a Balma). BARCELONA

Dr. M. Camps

Fusteria, 2 y 4, 1.er

(Entre Plasa Antoni Lopez y carrer Ample)

Vies urinaries. - Malalties secretes. - Matriu

Tractament especial pera la blenorragia crònica.— Aplicació del 606.

Consulta de 11 a 1 y de 3 a 5.—Econòmica de 7 a 9 nit.

Màquines pera cusir: S'arreglen de tots els sistemes. Especialitat en les d'Escuder y cadeta. S'en compren d'usades y s'en proporcionen pera vendre. N'hi ha una cilíndrica, una jona y una giratoria molt noves pera vendre.

Carrer Baix de Sant Pere, núm. 16

1000 pessetes al qui obri un pany d'aquest sistema.— Mai més robos. — Voleu assegurar el pis, armari y qualsevol altre classe de moble? Useu els panys de seguretat anomenats **BON GORGUE** o bé **CLAU DE SERRETA**. — Construcció y reparació de panys de seguretat. — Reparació de Caixes de caudals.

VIVES Y MUSTÉ. - Freixures, 8, Barcelona

Dr. Castellarnau

VIES URINÀRIES : MALALTIES SECRETES

APLICACIÓ DEL 606

Consulta de 11 a 1 y de 5 a 8.— Rambla del Centre, 11, pral.

Demanis pera curar les MALALTIES NERVIOSSES

Elixir polibromurat Amargós

que calma, regularisa y fortifica els nervis

Universalment Reconegut pels Metjes més Eminents

Es d'acció ràpida y meravellosa en la *EPILEPSIA*, (mal de Sant Pau), *COREA* (ball de Sant Vito), *HISTERISME*, *INSOMNI*, *CONVULSIONS*, *VÈRTIGS*, *MAL DE CAP* (migranya) *CATARRO DELS NENS*, *PALPITACIONS D'LCOR*, *DELIRI*, *DESVAINEIXEMENT*, *PÈRDUA DE LA MEMORIA*, *AGITACIÓ NOCTURNA* y tota classe d'accidents nerviosos.

Exigeixin en totes les etiquetes el nom registrat de **BROMURANTINA**

Farmacia del Dr. **AMARGÓS**, PLASA DE SANTA AGNA, 9

E. BLY

Taller de Fotogravat

Barbará, 35, principal

Armes se compren

Porta de Santa Madrona, 8

POUS ARTESIANS, FIGUEROLA

Aparell patentat. Sense aigua no s'paga. Representant: Carvajal, Rambla del Centre, 25.

REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ: Palays, 33
Hores de ll i y de 6 a 8
PREUS DE SUSCRIPCIÓ
ESPANYA, trimestre Ptes. 2
ESTRANGER 3
Page anticipat
Dels treballs publicats en son responsables
els seus autors.—No's tornen els originals.

PAPITIU

Loleta Mendez «La Ansiosa» y el «Trío Mendez»

L'estiu barceloní té, entre altres característiques, la d'amortiguar les oscil·lacions de la Borsa del Amor que a l'hivern tenen un moviment tant formidable. La Borsa del Amor barceloní, dorm a l'estiu y dormida com està sembla una cosa penjada, essent sapigut de tothom que hi han coses que penjades semblen borses.

La Loleta Mendez, «La Ansiosa», y el seu «Trío» format per la Manolita, candorosa y sentimental; la Pilar, amable y prometedora, y l'Antoñita, que es tota la picardia y la gracia barrejades y colocades en un cos de catorze anys, son el número de sensació en els jardins de *Parisiense*, aont actuen amb un èxit colossal.

El «Trío Mendez» no es, com sembla a primera vista, un *Trío*... y *remeno*, sinó un Trío que ve a augmentar els èxits del legendari Trío Solà, fill del Trío Moreno, y ve a empunyar el ceptre que fins avui havia empunyat el Trío Delmonte.

«La Ansiosa» amb el seu «Trío» es, doncs, l'únic valor amorós cotisable entre aquet marasme sofocant y enervador y an ells ens agafem els barcelonins, que pera que estiuegi la familia, ens hem de quedar a Barcelona.

La personalitat pública de «La Ansiosa» la constitueix un sens fi d'anècdotes picants, encantadores, y formarien un volum immortal. Sols donarem uns botons de mostra.

Ella fou la que trencà... les oracions al il·lustre *souteneur* Joan J. Cadenas; ella s'ha trovat en plè passeig de la Castellana amb set cotxes seguintla, ocupat cada cotxe per un del seus *habitués*; cada un se creia esser l'únic y tots set se trovaren repartits equitativament entre'ls set dies de la setmana.

En els temps que governava en Montero Ríos era «La Ansiosa» sub-secretaria de la Presidencia y qui sab si les inspiracions de «La Ansiosa» dirigien en aquell temps els destins d'Espanya.

Amb aquesta auriola va arribar de Madrid, revolucionant la vida nocturna de Barcelona.

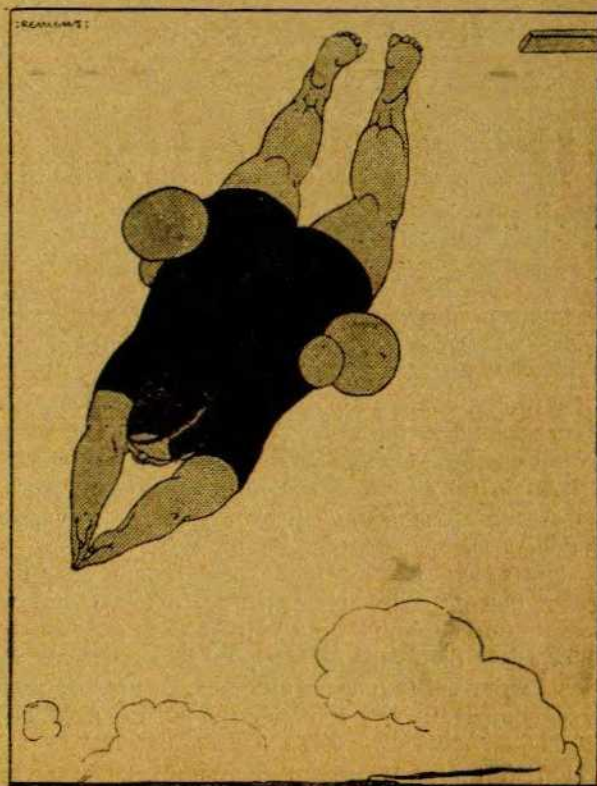
En Julià eixia del seu sopar legendari y s'enamorava de «La Ansiosa», deixantli un bell recort: quan parla d'ella, diu: «Era ansiosa sempre: quan me mirava, quan me parlava, quan m'estimava, quan me...»

La fama de «La Ansiosa» pujà de tò a Barcelona quan s'enamorà d'ella l'inquiet Rafols, l'anyorat *sportman*, que després d'un quant temps de bacanal seguida, tingué de deixar la dolor barcelonina, y avui passeja la tristesa de son exil pels carrers bruts de Constantinopla.

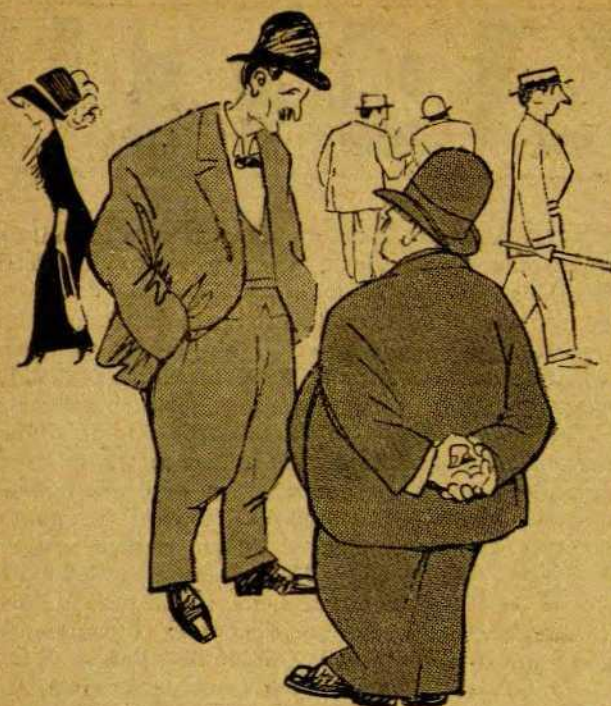
«La Ansiosa» es un model en la vida galant; enginyosament observadora, té fet un estudi dels diferents matissos, tonalitats, qualitats y defectes dels petons en la península ibèrica. Desde'l petó gallec, petó Montero Ríos, del qual n'ha estat tant temps usufructuaria; aquell petó anyoradís, suau, que calma en lloc d'excitar; desde'l petó cantàbric, més que petó, pessic, petó fulminant dels fills de Vasconia; el petó andalusí, superficial, lleuger, infantil, sense pena ni gloria; el petó madrileny difícil de definir (es un petó el madrileny que té quelcom de cosmopolita, encara que generalment es ràpid y esclatant dels que deixen senyal y comprometen) fins al petó català que, segons «La Ansiosa», es el petó per excel·lència. Es un petó el nostre, llarg, silenciós, humil y sorprenent, es com una mossegada que sols se'n sent la pressió dels llavis.

Quan «La Ansiosa» parla del petó català, y en parla sovint, gira els ulls en blanc y tota ella pren una actitud de ansiosa, que fa exclamar als catalans que l'escoltem:

—Ansia Lolita, y visca Catalunya!

—Manoi, que m'he desculdat de fer un nús al mocador per enrecordarme de sortir.

—De tintorer fas are? Be, home be. Y què? dona, això... dona?
—Cal no més deixa.

La filantropia. Un assumpte sensacional, dos rectors complicats, la deixa esguerrada o la roba a l'aigua.

El més profund dels misteris embolcalla amb ses ombres el sensacional assumpte de que anem a tractar, amb permís dels nostres llegidors a qui demanem qu'es preparin com cal per fruit entre les onades de xirinola y gresca del més espantós naufragi de la caritat, si son certes les referencies que per diferents conductes han arribat fins a aquesta redacció, que no per ser el *Palau de la gresca catalana* deixa de ser també el *Palau de la caritat* de la mateixa nació.

Se tracta, com aquell que no diu res y segons veus tant escampades com difícils de lligar, d'una deixa de tres millons de monedes de cinc pessetes cada una.

L'immortal y acabalat filantrop d'aquesta, senyor Don Antoni Sangermà, va fer, segons positivament ens consta, una important deixa, quina quantitat ens guardarem de precisat com d'escaldarnos, a favor dels esguerrats convertits en tals per accidents del treball, avans de que l'ex-ministre y ex-president del Congrés senyor Dato, dictés la cèlebre llei que tant gran xiulada li va valer el día que ficantse allí ont no'l demanaven va compareixer a Barcelona, aquí soc, perquè he vingut.

Don Antoni Sangerman, que al cel siga, carregat de bona fé va nomenar marmessors del seu almonyic testament a totes aquelles persones que van ser del

seu gust y agrado. Aquestes bones persones, de les que fins al present no'n tenim res que dir, enfonçant l'assumpte en el més profund y aludit dels misteris, van organisar no sabem si complint el testament al peu de la lletra o com, la manera de fer efectiva la herencia del oncle Antoni dels esguerrats.

Aquets, com si no'n tinguessin prou amb la seva desgracia van comensar a sentir veus sortides de sota terra, o descloses en les paoroses y callades ombres de la negra nit. Els uns sabien que hi havia una deixa; altres que la comissió la feia efectiva, però no se sabia aont ni com; altres deien que algún esguerrat ja havia cobrat; altres que si les condicions eren terribles; altres que si l'inquisició n'estava apoderada, fins que com una inesperada auba va córrer entre els esguerrats la noticia de que el reverent rector de la parroquia de Sant Agustí, membre o marmessor del assumpte, havia sigut substituït pel no menys digne reverent rector de l'antiga y coneguda iglesia del Pi, admiració de propis y extranys com a fabrica arquitectònica.

La substitució va donar lloc, entre els esguerrats, a les més estupendes suposicions, que nosaltres no abonem ni deixem d'abonar, ja que no guiantnos altre objecte que'l bé de la dolorosa Humanitat y la producció de la gresca, encaminada igualment al mateix fi consolador, ens limitem a consignar el fet esquelèticament, perquè se li puguin contar els ossos, com als esquelets que severament presideixen les classes d'anatomia descriptiva.

Ja en mans del molt reverent senyor rector del Pi, el riu d'or y plata que brolla de la tomba del senyor Anton, ha sigut bastant canalisat, y segons diuen les misterioses veus, les filtracions que hi havia han sigut evitades, com també les inundacions de certes butxaques que la crítica y les llengües verinoses senyalaven y que nosaltres, com hem dit, no sostenim, perquè sabem per experiencia el mal que sab fer la malpensada pensa humana.

El cert es que alguns esguerrats han cobrat a la plassa del Pi, núm. 1, la mòdica quantitat de trenta monedes de cinc pessetes en sumptuosos bitllets de banc.

Diu el misteriós ressó que al voltant de l'afer bronz, que cada esguerrat pot cobrar cinc vegades aquesta mòdica quantitat, però respon un'altra veu no menys misteriosa que sols una vegada es pot cobrar.

Segueix el bronzir extrany y plé de vaguetat, fent quasi saber que de la deixa del oncle Anton dels esguerrats, s'en reparteixen els interessos, però bufa el vent d'un'altra banda y quasi es pot entendre entre el seu udol apagat que s'haurien de repartir no els interessos, sinó la mota.

Els esguerrats, carregats de raó, han donat veus y ningú els ha escoltat.

Nosaltres, sense ànim de fiscalisar els actes dels nostres bons amics els reverents del Pi y de Sant Agustí, no dubtem ni un moment d'aixecar la llebre y tirar la roba a l'aigua, perquè la caritat ben ordenada no comensi per si mateixa.

Demanem la publicació del testament del senyor vesten Anton que el que's queda ja's compon, pera que pugui ser llegit, comentat y meditat per aquelles malmeses persones a qui la cosa interressi.

Fem públic y proclamem als quatre vents, pera que

tots els esguerrats avans de la llei del xiulat ministre, sàpiguen y entenguin que hi ha alguna cosa que es cou per ells y demanem al nostre caritatiu públic que s'interessi per la benèfica obra del senyor Anton, que Deu l'hagi premiat.

No sabem ni volem saber per quins cinc sous ni de quin sant hi va haver el cambi de rectors operat per no sabem ni volem saber qui, però sí que nosaltres que passem per esguerrats morals, are ens passa pel cap, tot fent la nostra broma, aixecar la veu pels esguerrats materials y endavant les atxes, contribuir a la bona y santa intenció del difunt. Amén Jesús.

No clourem el present article sense declarar que lo únic que'ns consta es que la deixa existeix y es molt important y que alguns esguerrats han cobrat lo que una junta organitzadora els hi ha dat de bé a bé, però que'ns rentem les mans de tot lo que pugui ofendre a les dignes perones administradores que han sigut objecte de l'esguerrada crítica y que en aquest article son objecte de la nostra més respectuosa consideració.

ó MAGGI, o altra marca.

A defora, penjants amb xarxes, hi ha una restellera de melons, que casualment apareixen a sota del lletrer SOPAS, semblant talment un denigrant califatiu aplicat a la frescal valenciana fruita.

Creiem que l'adroguer farà molt santament despenjant els melons o arrencant les lletres; de lo contrari, no venentlos, devindrà fatalment certa l'ilusió qu'ara se'n despren.

Un mestre talós

LS deixebles sospitaven que'l professor era lo que s'en diu un tros de suro y el duien per la pinta, esperant que no trigaria a esllavissarse.

La caiguda fou aixís:

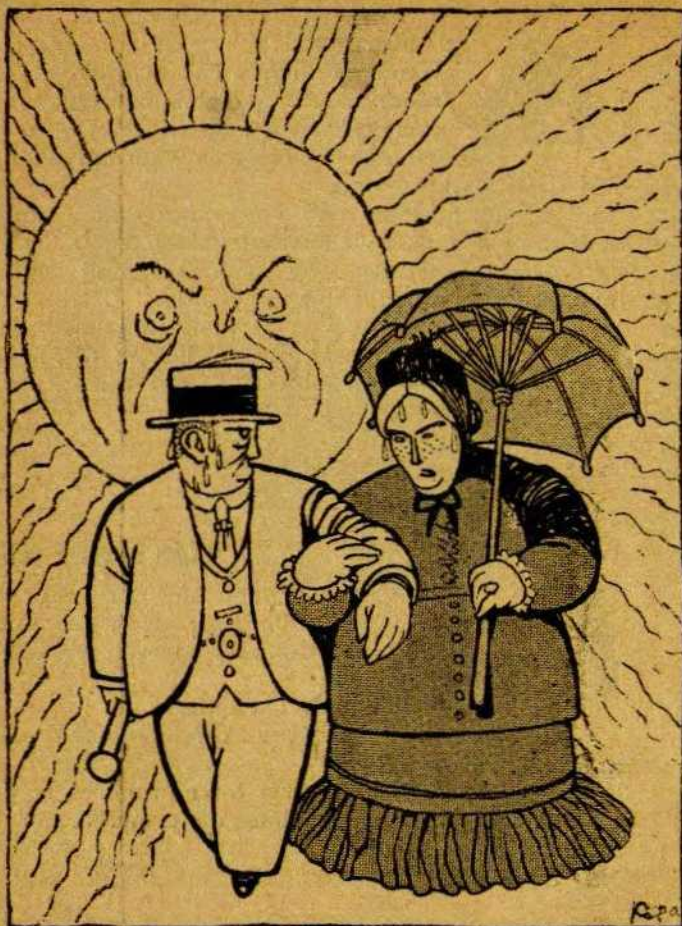
—Escriban ustedes: Pedro y Pablo dieron una paliza á... Don Juan Tenorio.

Sortosament, els minyons foren prudents, no demostrantli que'l seu mestre Tites era el mereixedor de la susdita pallissa.

:REMIGUS

—Però es mort, senyor doctor, ben mort?
—Sí, senyora, sí: hi pot pujar de peus.

—Hauríem de fer arreglar la estufa ara que vindrà l'hivern.
—L'hivern?... y ara!... vaja, dona, vaja, no siguis supersticiosa.

Vida ciutadana

Estiuenques

Com que som al Agost, les xafarderíes van migrades. Potser en les ciutats, la calor y el *potin* son antipodes. Naturalment que de *potins*, no'n manquen aquest mes; però es allò, la majoria son potins de menor quantia, que vol dir que no tenen prou interès ni per vosiès que'ls tindrien de llegir, ni per nosaltres que'ls tindriem d'escriure.

La vida ciutadana, aquet istiu, es veritablement ensopida. De dia calor y treballar; de nit suar y aborrire Teatres?... Sí, sí... L'opereta del *Zingaro*, ja l'hem vista al «Tivoli» y fora d'un vals y d'aquell fogó de cà la planxadora, que porta al cap en Gamero, per lo demés *paso*. Al «Comic», encara dona la *Serafina*, —que per ara es el Parsifal de les criades— y les pantorrilles de la Montoro continúen essent tant admirables com temps enrera, per dames, cavallers y capellans. Com que la calor fa de les seves, les senyorettes del «Ainau» y «Gayarre» continúen en camisa. Y prou, que fora dels teatres, poca cosa hi ha a fer.

Es a dir, sí; hi ha la Rabassada, ont s'hi veu lo vert del tapís de la Natura y lo vert de les taules recreatives, en les que s'hi entaula molta gent distingida.

Per cert, que l'altre nit, varem sentirne una de bona y que val la pena d'esser contada. Al entrar en la sala dels cavallets, varem trovar a una familia molt coneguda nostra; papà, mamà y dos nois.

—Y això, don fulano..., vostè per aquí?...

Y ell:

—Sí, veurà, he vingut amb la familia...

Mírisels; ara tots apunten al tres...

—Ahl, de modo que vostè els hi porta...

—Y ara, què s'ha pensat — digué el senyor molt formal — a casa tothom juga...

D'això s'en poden dir conviccions, que lo demés es palla.

Com que la veritat, el joc no es nostre fort, varem sortir a pendre aire a la terrassa, que hi fa de bon estar, no sens passar avans per la sala destinada a teatre, del que'ns digueren que per l'Octubre hi faria monòlegs en Tort y Martorell, puig l'alsada de la boca de l'escenari, no permet actors de major altura.

En la terrassa del Casino, la veritat, com passarhi fresca, n'hi passa y sobre tot, persolsament sentir els crits que hi fan les dones que's llisten per les montanyes russes, queda compensat el viatge en electric, desde cà'n Gomis.

Per cert que'l trajecte d'aquet tramvia, ha quedat reduït a la més mínima expresió. El primitiu, era veritablement extraordinari. Som varis els que l'hi hem sentit contar, amb gran luxe de detalls, a persona formal, que n'està ben enterada del ex-projecte. Parlem per el nostre amic Peius, que va esser qui ens ho va contar.

—El primitiu plan —va dir en Peius — era fer un tramvia que sortís de la plassa de Catalunya, cap a cà'n Gomis, Rabassada, San Cugat, Conca del Cardoner, Pirineu y fins a París.

En una paraula, tramvia «Rabassada-Quai d'Orsay».

El plan que'ns va comunicar el Doctor Gener, era veritablement sorprenent. De ferse aquesta línea, el negoci de la Rabassada hauria sigut fabulós. Qui fora, que per quinze cèntims o tot lo més per un ral, no s'arribés a veure a l'Otero y la tomba den Napoleó?

Les nits de la Rabassada, fan de bon estar, com les que's passen en el Saturno Park y les tardes als banys de la Barceloneta. La platja de Sant Sebastià, durant les tardes, si bé n'es fresca per l'aigua, es calurosa per lo que s'ovira.

Per cert, que l'altra tarde, en el cafè dels Orientals, varem trovar a un amic nostre, persona de diner, molt desesperat.

—Y això, què't passa? —varem preguntarli.

—Ai, amic meu, encara que'm vegis aquí, soc home al aigua... Soc un desgraciat... Figúrat, que la Medicina, es un *papa-dinero*... He passat un mes a Puigcerdà, per ordre facultativa... —Fassi excursions me deia el metge, — aixís perdià uns quants kilos de greix... Actualment, en peso vuitanta nou...

—Y bé, què?...

—Doncs, res... No he perdut més que mil pessetes al bacarrat y ni mitg kilo. Es desesperant... y després diràn de la calor...

—Càsat, home, veiam si aixís...

—Impossible... Que no'm veus en l'intimitat del matrimoni?... Pensa... Jo, suspirant per extrener en els meus brassos a la meua dona y ella sospirant per treures del demunt un marit de vuitanta nou kilos... Y queixat, que sentiràs a tots dir lo mateix: —Vostè rai, senyor Canudes, que té salut y pessetes...

Un conte d'«El Noticiero»

El PAPITU té fama de periòdic verd pera les famílies y sobre tot pera les famílies de les classes conservadores. Obtenir aquesta fama, tant bé y honradament guanyada, ens ha costat molt, però gracies a Deu, guanyada la tenim y tindrà de ploure molt avans de que'ns la treguin o de que un altre diari ne tingui més.

Nosaltres no tenim por de ningú, perquè no hem trobat rivalitat en lloc, pero el *Ciero* de la setmana passada portava un conte tant irreverent y plè de picardia, amb una tant naturalíssima descripció de la casa, que temerem no fos el *Ciero* el nostre futur rival. Qui no recorda les cròniques sicalíptiques que desde Melilla escrivia en Mencheta? En quina memoria no's conserva encare allò de «pues tócame el c...», que ha fet famós *El Noticiero* entre la gent alegre? El *Ciero* té una tradició de coses dignes del PAPITU, de lo qual ens n'alegrem per influir de retop en les classes passives y pudiqueses. Y ara el conte, el conte d'el *Ciero* Allà va...

«Había en un cierto pueblecito un joven sacerdote recién salido del Seminario, modelo de virtud, de inocencia y de candor; extrañábase que todos los muchachos al confesarse se acusaran de un pecado del que él no tenía la menor noticia; y como el caso podía ser grave, determinó acudir en consulta al superior.

—Me ocurre un serio conflicto, señor, hubo de decir; los chicos del pueblo confiesan sin excepción tal cosa, que sin duda no será nada bueno, y yo no sé que les diga ni qué penitencia les deba imponer.

—Está bien, hijo, le respondieron; aconséjales que no

cometan, procura saber el número de veces que pecaron y por cada siete, por ejemplo, les mandas rezar una Salve.

Volvió el párroco á su feligresia y el primer domingo se le presentó el caso que esperaba. Amonestó severamente al pequeño pecador, le excitó á que no reincidiera, pintándole todo lo que su imaginación le sugirió en punto á penas eternas, y al fin le hizo la pregunta respecto al número.

—Seis, padre, dijo el muchacho sin detenerse a pensar.

—¿Nada más que seis, hijo?

—Nada más.

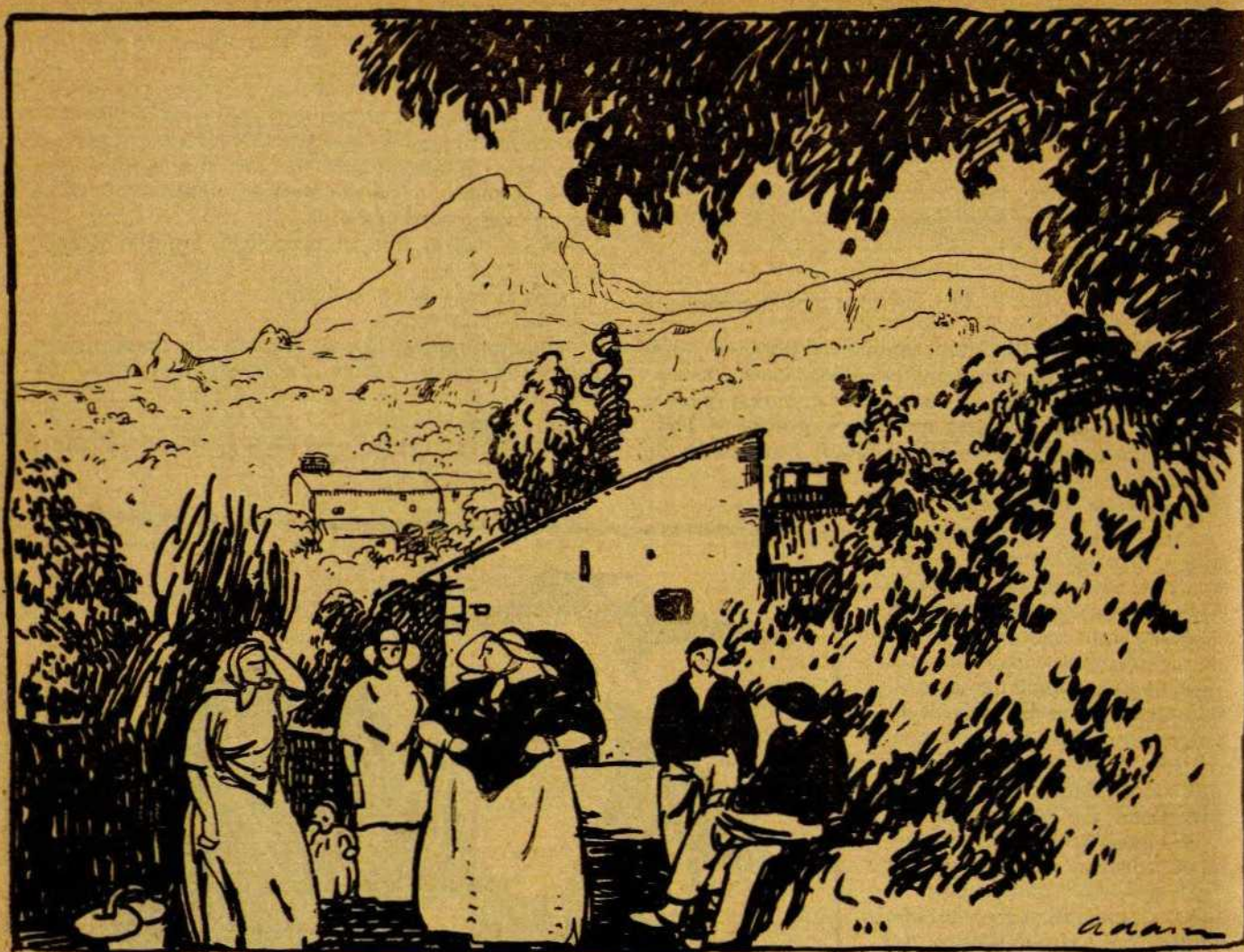
—Bueno, repitió aquel después de un momento de vacilación; vete al sitio más reservado que por ahí encuentres, peca otra vez nada más, reza una Salve y cuidadito con reincidir.

¡Molt be Mencheta! així se fa patria y se contri

—Som iguals tu y jo.

—No dona jo tinc un dit més que tu.

PAISSATGE MALLORQUÍ N.º 3

bueix a la reproducció de l'especie. Però se veu que aquets nois no's mamaven el dit. ¿O es que tal volta feien tot lo contrari? Misteris de l'agencia Mencheta.

Tercerilles

La Veu, se n'alegra del fusellament del mariner del *Numancia*. Es de suposar que'l setmanari satíric d'aquesta diòcessis, farà igual y ademès dedicará una de les seves bromes més series a les suscripcions ober-tes pera socorrer a la vida.

Els editors del esmentat setmanari eclesiàstic, estem segurs que tot fent broma, sentirán que'l fusellat

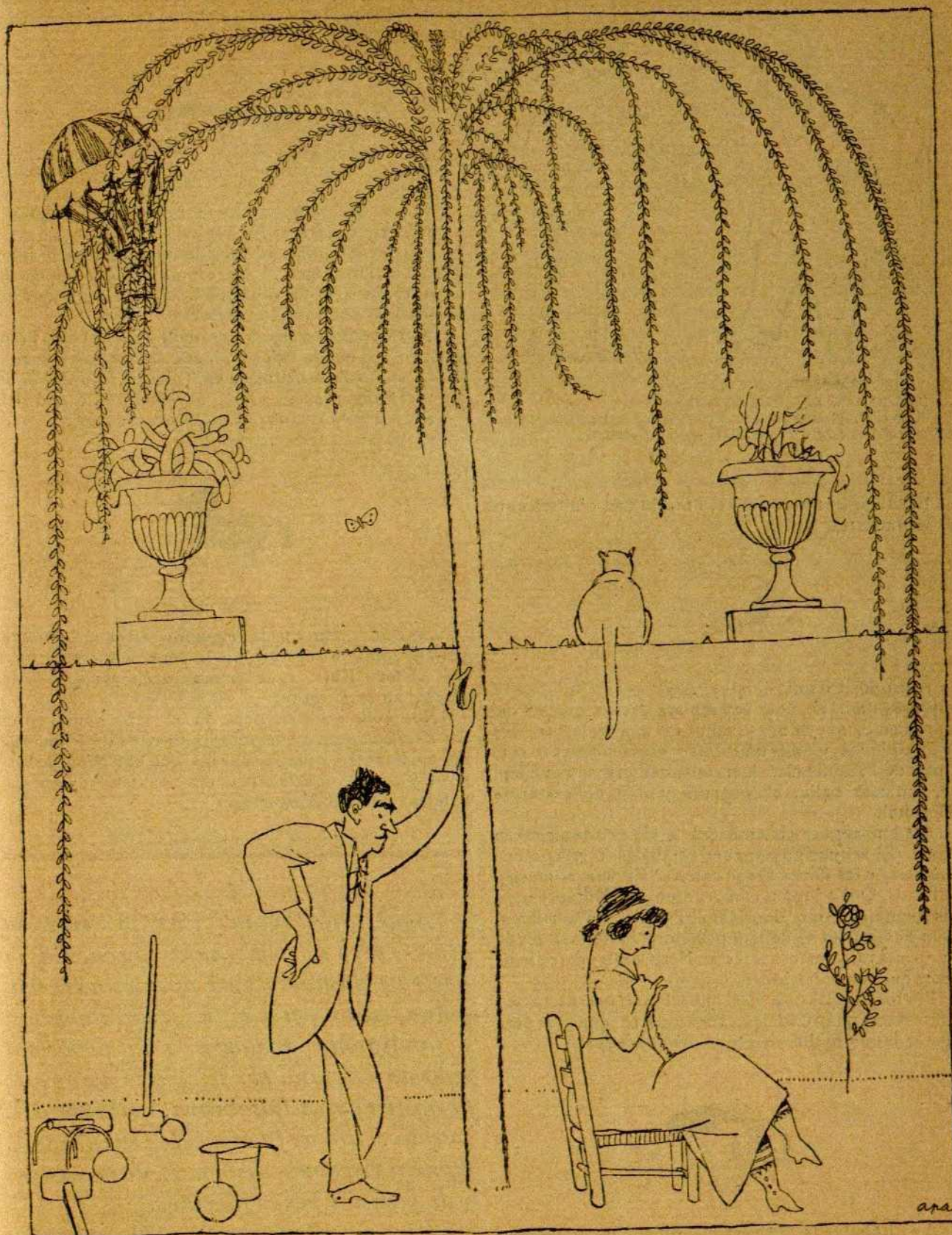
no sigui un dels seus. Perque si per un petit foc a casa seva, varen cobrar 30.000 pessetes de Governació, figurintse lo que arribarien a recaudar amb un fusellament.

No censurem el cobro de les 30.000 pessetes, perque considereu que es l'única vegada que s'ha pagat bé la caricatura.

Seguint la campanya contra la guerra, la setmana passada vingueren a donar un mitin dos sindicalistes francesos. A l'estació no acudiren a rebrels més que uns quaranta anarquistes. Al veure desfilar el grupu, un redactor d'*El Progreso*, ens diu tot satisfet:

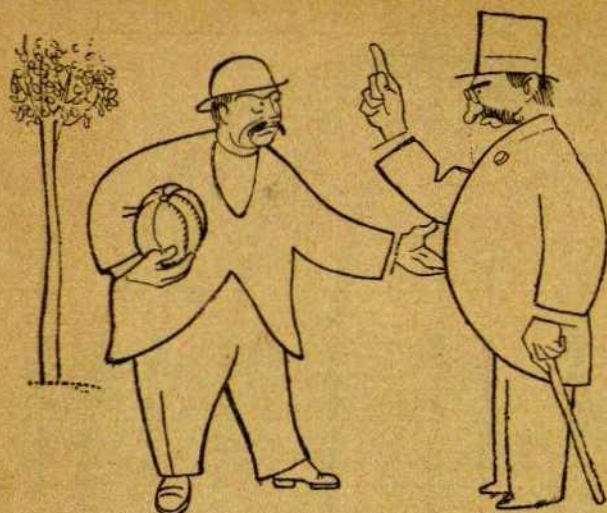
—Ho veu:n? Pera preparar rebudes no hi ha més que'l nostre partit.

FESTEIG D'ISTIU

—Però de veres no ha tingut cap novio encare, Roseta?

—Cap. Amb vostè m'estrenaré.

MARASME

—Un meló! No ho sab que això es perillós?
—Sí, home sí; al justament l'he comprat per veure si agafa el còlera...
avelam si aixís puc sortir d'aquella viu viu tant monòtona.

Efectivament pera rebre, no n'hi han d'altres com els lerrouxistes.

A propòsit d'anarquistes. Ara'l governador les ha empreses amb els pocs exemplars que'ns queden del anarquisme, que com es sabut es una de les nostres coses típiques y amb tant dret a esser conservat com el pati de l'Audiencia, els tortells del forn de Sant Janme, l'ou com balla, els gegants y el 80 del carrer de l'Hospital.

Als estrangers els embarca y als nacionals els fa seguir. El senyor governador no tindria d'esser aixís. Què sortien les dones sense camisa? Ell feia, al menos, l'ull gros. Què's juga a cada cantonada? Millor y que tots guanyin. Amb don Manel Portela y Valladares, no hi havia falta ni delictes possible. Però quan ningú s'ho pensava, comensa a fer de Neró, amb quatre bons xicots que tenen les idees.

Per tot lo qual està vist, que aquí lo que hi ha que tenir no son quatre idees, sinó quatre quartos pera jugar-se o quatre dits de crepè pera ensenyar.

A la Rabassada, exigeixen—diuen que exigeixen—que's porti pera entrar en les sales del Casino, tra-jo de societat. Com que pot resultar una mica difícil o una mica ridícol, això de corre per la montanya amb

frac o *smoking*, l'empresa posarà unes barraques com les dels banys, pera que'ls caballers puguin vestir-se y despullarse tranquilament.

Se veu que no hi ha com la calor pera destarotar periodistes. Copiem d'*El Noticiere*:

«El rey Eduardo ha enviado un despacho al Bard Trade, manifestando el deseo que acabe la huelga de Londres, cesando la situación actual. Espera que los huelguistas vuelvan al trabajo».

Sort que no's cansarà per molt que esperi. Però, vaja, se veu que la calor no mata, sinó que ressucita. *El Diluvio* va ressucitar an en Tobella, *La Actualidad* an en Tárrega; ara *El Ciero*, fa reviure a Eduard VII.

Senyor governador: ¡Que levantan muertos!

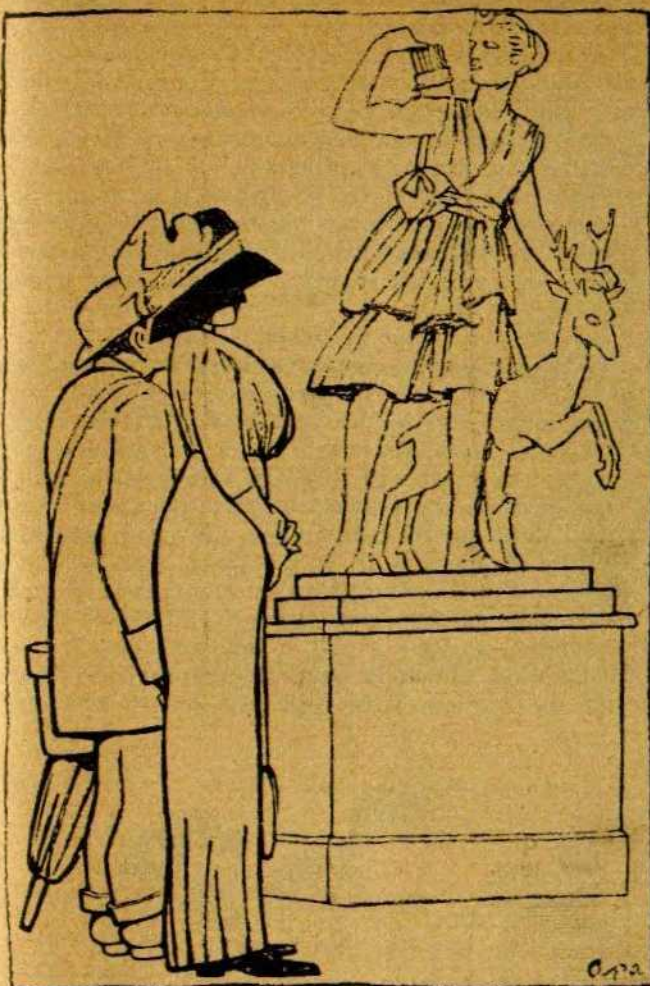

La Publicidad en la *Pequeña Tribuna*, atribula, parlant sobre la supressió de la pena de mort, la frase de l'Alfons Karr: «que comensin els senyors assassins», an en Girardin.

No, no ho retreiem pera fer el sabi, sinó perquè *La Publicidad* deia que aquesta frase es de «una ironia aplastante», quan no es més que una famosa tonteria, y perquè aquell article era una defensa den Canalejas en lo del *Numancia*.

Aquesta setmana'l PAPITU surt en dijous, però no per causes agenes a la nostra voluntat, ni per averíes a la màquina, sinó perquè la seva nombrosa y intel·ligent redacció, s'ha distribuït aquesta setmana per les festes majors de la nostra dolça Catalunya, mai tant dolça com el dia de la Mare de Deu d'Agost, plena d'envelats, de bon ví, de pollastres y de pomes y peres farcides.

Però nosaltres hem promès sortir una vegada a la setmana y ho complim, sigui en dimars, en dimecres o en dijous.

AL MUSEU

—Es la primera estàtua que trovem sense rès trencat.
—Ja veuràs, dòna, es que es la casta diana.

El quinze d'Agost

Es el dia més xiroi de l'any en les encontrades de la nostra mare Catalunya. En més de la mitat de les viles y casi la mitat de Barcelona se celebra en tal diada 'a pintoresca festa major.

Sense mourens de la nostra Barcelona tant sols, ens trovem amb els festivals de Gracia y Sans y no més gastant trenta céntims de tranvia, podem concorrer a la mai prou alabada platja badalonesa.

Quedemnos a la vora, doncs, que amb aquesta calor no hi na dalit per caminar ni fentho a cavall del tren y comencem a passejarnos per aquella hermosa ciutat que's comensa en la refinèria de petroli y s'acaba amb el cristall.

Perque no'ns prenguin per banyistes de o'60 anar, bany y tornar, marxem amb el tranvia que sortint de la plassa del gran bisbe Sr. Urquinaona y vorejant l'arc triomfal, el quartel de Sant Agustí, el Palau de Belles Arts y'l gemat Park propietat de tots els barcelonins, ens trovem al pont dels Angels, que ja no es tal pont, sinó una claveguera colectora y seguim per

aquella carretera empedrada, que es una delicia, amb una esquena d'ase que ni dibuixada y unes aceres que ja voldríem al carrer de Fernando pera'ls dies de professó.

Mentres el tranvia volamés que corre, per la carretera de que parlem, la mirada s'esplaia contemplant les fàbriques y tallers que apareixen a un altre costat, intercalades artísticament amb prats plens de verdor de cols, enciàm, tomaqueres, etc., etc.

Aixís s'arriva als quatre cantons, que fan com es sabut, la carretera tantes voltes anomenada y els carrers de Sant Joan de Malta y un altre que s'en deia del Taulat y ara li han canviat el nom. Tots dos son carrers llargs com un dia sense pa y que conviden a ser vistos; però nosaltres no'ns deixem tentar y seguim amunt per la carretera admirant ara hermosos prats adornats artísticament amb diverses fàbriques, una estació y un fíelat. Y ja som al Besós. Aquest bon riu, que per amor a la nostra ciutat, li entrega tota l'aigua del seu llit, que es com si diguessim, tota la sang de les seves venes y s'aconsola de fer el ridícol paper de riu que no passa, tampoc passa en el moment de passarhi nosaltres per sobre. Ja som a Sant Adrià; aquí per poc que sigui possible se baixa del tranvia y s'entra en la primera d'aquelles dues glories que dissimulen dos respectives tabernes. Diem que s'entra en la primera, no perque tinguem rès que dir de la segona, sinó perque aixís se disfruta de la presència de la mestressa, dòna cridanera si n'hi ha y poca solta, tant si n'hi han com no.

Després de resistirnos a pujar a la tartana de Santa Coloma y de negarnos a visitar la salzareda, perque anem per altra finca, tornem a seure al tranvia, el qual com un llamp ens porta a la ciutat objecte del nostre viatge.

Baixem al davant del Ajuntament y saludem al nostre difunt amic don Evarist Arnús, y tirem avall per el simpàtic carrer de Mar, plè de botigues y noies maques, y capdevall de dit carrer de Mar ens trovem amb el blau Mediterrani, més o menys tapat per les barraques dels banys, les dels cines, les dels tirs de colom, gall y gallina y finalment pels esplèndits envelats, obra d'en Baliarda y admiració, segons diuen, del senyor Gaudí.

Després de donar dos vols pel passeig saludem al benfactor dels pobres badalonins; admirem aquella gruta y entrem a menjar peix a la marinesca y carn de qualsevol modo.

Prenem cafè, ens enterem de si fan anar els ossets en qualche cafè pera deixarhi un parell de pessetes y correm cap a la platja a geure a la sorra y contemplar el castell de focs artificials engegat pel *Relampago*.

NOI.

Anima d'artista

Tant antic com l'anar a peu, es el fet observat cada dia de que les ànimes s'en van al altre barri, quedantse al sí de Deu els cossos que ben pastats, el dia de demà tornaran a servir de vestit nou a les ànimes noves que Deu Nostre Senyor crearà, si no hi ha res de nou.

Testimoni irrefutable d'aquest fet, es la primera plana de *La Vanguardia*, zont en lletres de motllo, se diu clarament que l'ànima ha partit y el cos serà portat a l'església parroquial y d'allí a la última morada, cementiri nou o cementiri vell.

Entre les ànimes que se'n van, per no tornar, hi figuren les ànimes d'artista, que tant furor havien fet als pobles de fora durant la curta temporada del ric istiu.

Un ànima d'artista entre'ls estiuejadors d'una xamosa y pintoresca colonia era una flor que fa istiu. El xardorós alè que's despenia d'una d'aquestes plorades ànimes era comparable, encara que sembli extrany, al oreig de la matinada, perque comptat y debatut, l'artista ja amb el seu posat llangorós y decandit, ja amb els seus gestos plens d'ardor y furia, movia l'aire més suament que'l vano d'una enamorada nina, o que'l ma-

teix vano d'un sarausta entre ball y ball aixugantse la suor del seu front.

Els acabalats propietaris, plens de pietat pels artistes als quals perdonaven la ganduleria perquè mirantlos com a un cos perdut no's veien amb cor de redimirlos, els contemplaven amb una extranya mofa plena de la més llunyana de les admiracions, y quan un foraster aficionat a les belles arts propies de la joventut, s'esqueia a venir a passar uns quants dies a la torre, els propietaris el presentaven al tant melangiós com arribat artista amb les següents y memorables paraules:

—El senyor, també es un'ànima d'artista.

Era, certament, els temps en que'ls artistes eren tots ànima. El seu cos era una miserable estada aont hi passaven l'hivern de la vida, amb la mateixa interinitat, si fa o no fa, amb que'ls estiuejadors passaven el ric istiu a la torra; però aixís com en aquesta hi havien totes les comoditats, en el cos del artista no n'hi havien d'altres que les comparables a les contingudes en un taller de mala mort, sota teulada, instalat en un quart pis d'un dels carrers més afectats per la reforma.

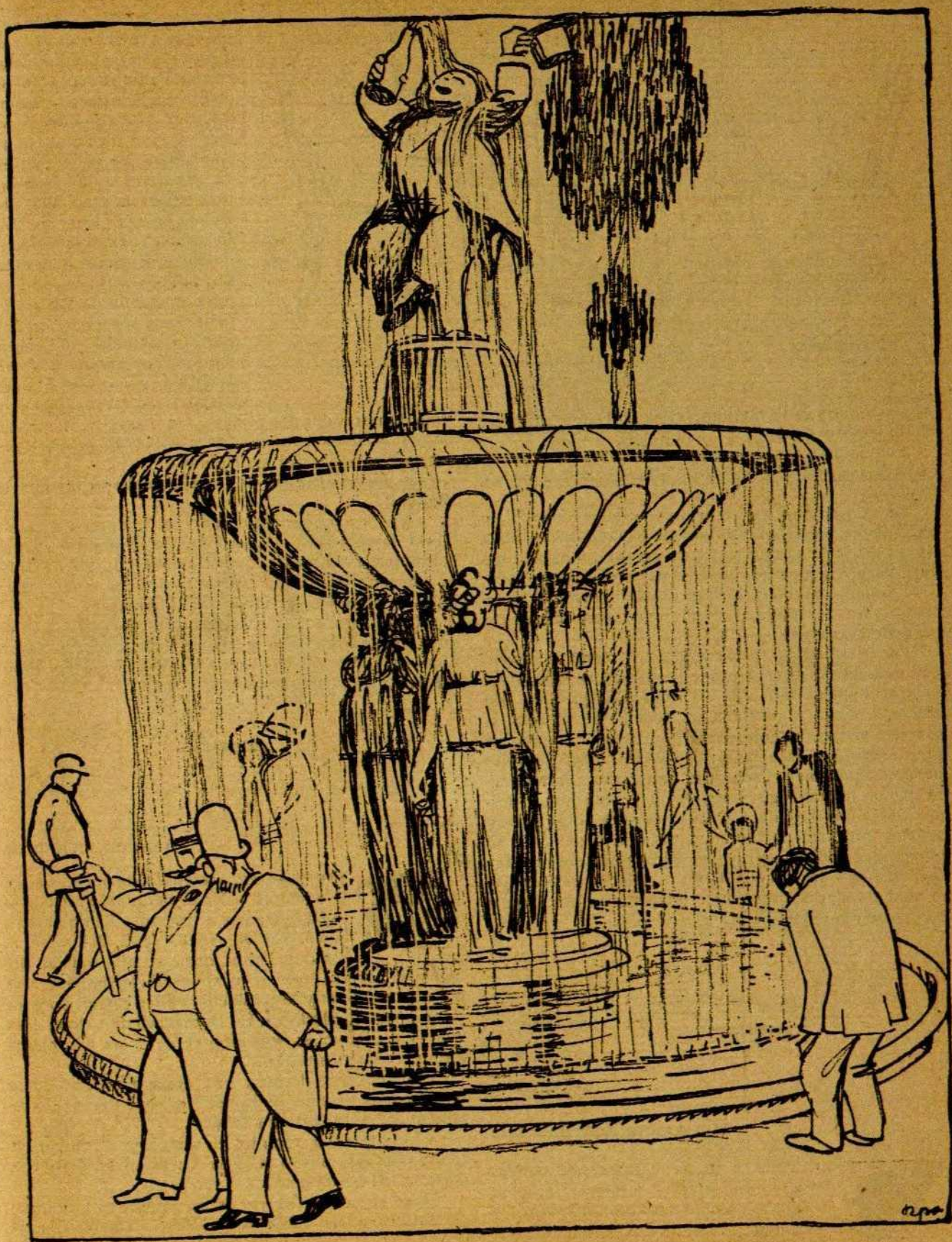
Animes catives, eren la tendra admiració de les senyorettes, qu'haurien dat lo que no's pot dir, per deslliurarles, al mateix temps que la prevenció de les prudentes senyores dels propietaris, que no acabaven

LES MALES LLENGUES

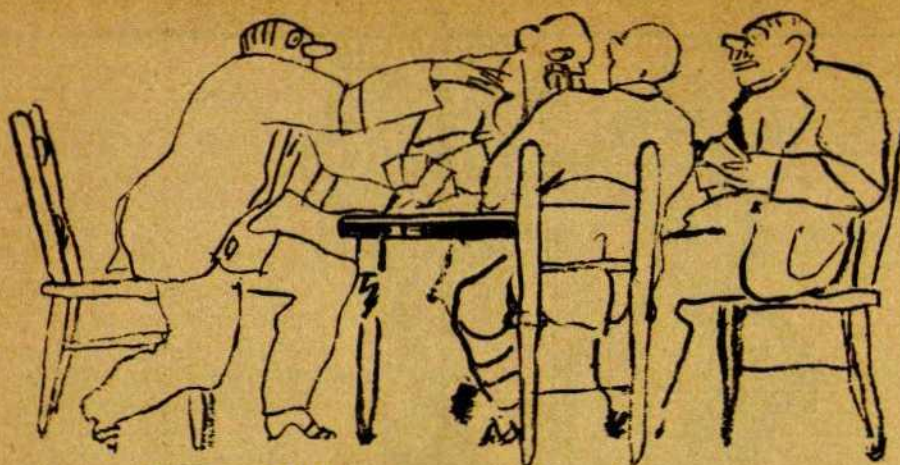
—Has vist? Ja ha parit la Tana.

—Pst... qui sab si es d'ella.

ELS DEL TERME MITG

- Desenganyis senyor Bofill, en el mitg està la virtut.
—Sí, però, quantes vegades, senyor Puig, del mitg ens ve la perdició.

ENTRE CONCEJALS

—Quí va al robo?

—Jo... jo...

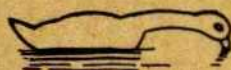
de saber si tot allò era una repugnant comedia o un dó de la naturalesa.

Fos un dó o fos un re, el cert es que aquells malaguanyats artistes, eren tot l'aliment dels cors de l'època.

La savia naturalesa, tant previsor a y ordenada, en mitg de les seves grandioses disbauxes, necessitava trobar artistes, ja que d'artistes sempre n'hi ha d'haver, per uns temps en que'ls homes no'n necessitaven.

Problema, en bona veritat, difícil de resoldre tractantse, com se tracta, d'omplir una necessitat que rès tenia de necessaria.

Però si difícil es trobar d'aítal problema la resolució, més difícil es encara que la previsor a naturalesa no trovi manera de resoldre lo més contradictori. En efecte, posada a resoldre, va decidir fer ocupar la plassa d'artistes a homes que no ho eren, y aixís els propietaris que passen l'estiu a fora y totes aquelles persones que son del seu gust, van poder admirar, cosa que no hauria sigut possible si la naturalesa, desmentintse una vegada a la vida, hagués posat al món artistes propiament dits, o siguin homes de pèl o de ploma, que com les salvatjines feres, ricament ornades de pèl, o com les àguiles d'ample volada, vestides de ploma, son l'admiració de les moltes persones de gust que corren per Barcelona.

Els poders matrimonials

AL volta això de casarse per poders sigui lo millor del matrimoni. Un home s'està tranquilament a casa, dona ordres pera que li casin la núvia lo més aviat possible y una vegada casada, verge y pura com avans del matrimoni, es enviada al seu espòs

a gran velocitat, sense por de que's perdi per el camí. Generalment aquestes coses no passen més que amb senyors que s'estàn a l'Amèrica, però es d'admirar el poder de voluntat d'un home que's casa per poders y s'està esperant a la dòna un mes seguit mentres ella, plena d'angunia, camina tota turbada cap al descobriment de les Amèriques. Pera esperar aixís la vinguda de l'esposa, no cal dir la forsa d'esperit que's necessita, encare que un periòdic de l'Havana, *La Fove Catalunya*, ens assegura que això fa patir bastant als marits que con-

traient matrimoni per poders, fan passejar la virginitat de la dòna a través de l'Atlantic, avans d'ensenyar-li el poder del matrimoni.

La Fove Catalunya diu en el seu darrer numero lo següent:

«A ... —aquí el nom d'una vila catalana— s'ha celebrat darrerament el matrimoni per poder que varem ja anunciar, del nostre simpàtic amic J. P., qui ns consta que està ben frissós esperant a la seva muller, de la que sols ne té lleuger recort de l'infantesa».

No dubtem que una vegada que conegui a la seva dòna, li desapareixerà la frissansa, molt natural en un home que, després de casat amb una dòna, té d'esperar trenta dies seguits a que li vingui.

El nom no es la cosa

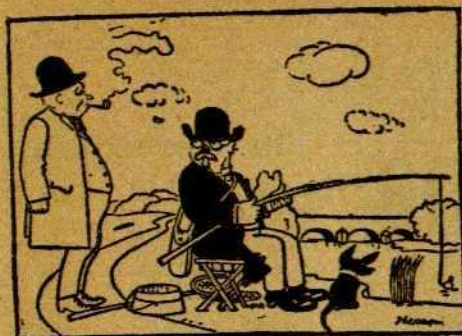
EMINENT arquitecte Domènech, no en Domènech y Montaner, sinó l'altre, arriba a l'Ateneu a la taula de dos amics seus. En Domènech vé de Banyoles. A un dels amics, que es mallorquí, al demanar-li l'adresa per poguerli escriure, diu que sols posantli son nom y la població reb les cartes, puig es prou conegut a Mallorca. En Domènech diu: «lo m'iteix que jo a Banyoles; sols amb el meu nom n'hi hauria prou pera que les rebés.»

En Domènech demana una copa d'anís, se la beu y treu trenta cèntims de la butxaca, que deixa discretament sobre la taula y s'en va.

Vé el mosso a recullir el servei y al trobar els trenta cèntims, mira si n'hi ha d'escampats, perquè la copa ne val trenta cinc.

Quan el mosso s'en va, un dels amics es treu quinze cèntims y els deixa també discretament sota el diari.

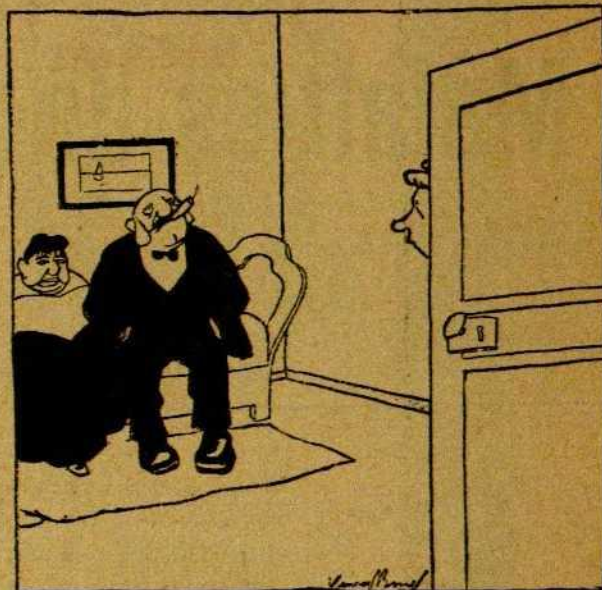
L'HUMOR EXTRANGER

PERSEVERANCIA

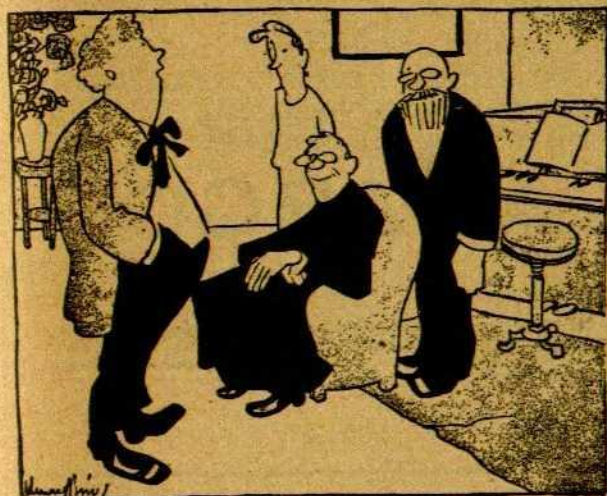
- Quant temps fa que pesqueu en aquest lloc?
- Vint anys.
- Ah!... y qué?... hi ha peix?
- A fe meva... no ho sé pas.

(De Le Journal, Paris).

- Senyora: aquí fora hi ha un home que porta cames de fusia.
- Gracies, no'n necessitem.

(Del Simplicitissimus, Munich).

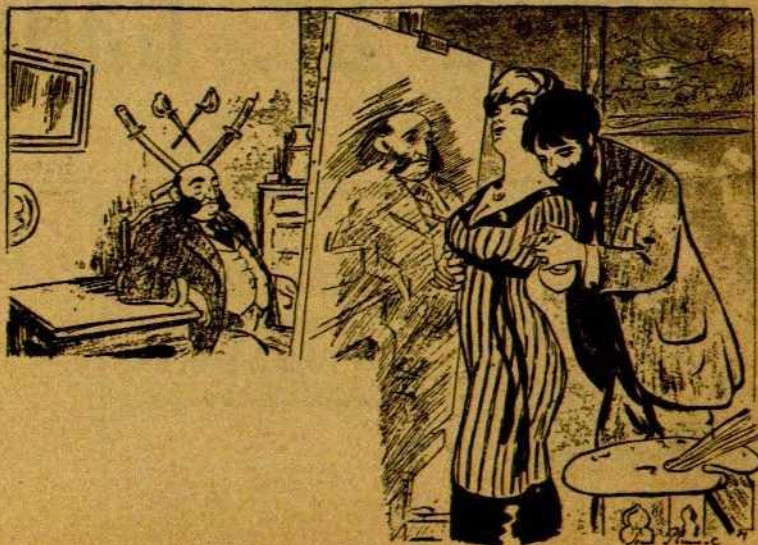
- Necessitem un milió al menos com a dot.
- Doneu-me les gracies, jo porto al matrimoni el do de plt.

(Del Simplicitissimus, Munich).

- Fa més d'un quart que'l meu amo es aquí sola... no sé pas què hi deu fer.

(De Pages Folles, Paris).

- Es curiós que vos hagueu pogut fer el meu retrat en quinze dies. Vos heu estat sis mesos per fer el de la meua senyora!

(De Pages Folles, Paris).

Malalties de la dona

Dr. Farré Pijoan
BALMES, 13, 1.er
de 4 a 5

DEMANIS PER AFAVORIR EL TREBALL INTELECTUAL Y CURAR LA NEURASTENIA, IMPOTENCIA, DEBILITAT, EXTENUACIÓ, VELLESA PREMATURA, TRISTESA, DEPRESSIO DEL SISTEMA NERVIÓS Y AGOTAMENT DE FORSES PER EXCÉS, EL

VI VITAL AMARGÓS

PODERÓS PREPARADOR Y ESTIMULANT

DE LES FORCES FÍSQUES Y INTELECTUALS

El VI VITAL AMARGÓS transforma l'extenuació en vigor, la debilitat en forsa, y l'anèmia en riquesa de sang. El gran abatiment, la penosa tristesa que senten els neurastènics desapareix com per encant prenent el VI VITAL AMARGÓS. —Farmacia del senyor amargós, Plaça de Santa Agna, 9 —Además se ven en les principals farmacies, droguerías y centres d'especialitats farmacèutiques del món.

Clínica Dr. Gallego

VÍES URINARIES
APLICACIÓ INTRAVENOSA

606

18 COMPTA ASSLAT 18

ANNA HORTET

Manicure française

Higiene y belleza de les mans

Ramb'l de les Flors, 14-2-1

Posa en coneixement de sa distingida clientela el seu viatge a París al objecte de perfeccionar la Manicure la higiene y la bellesa de les mans per el Nou sistema Americà adoptat per l'Elite et le grand monde.

Avisarà oportunament la seva arribada

J. HORTA

Imprempta

Litografia

Llibres Ratllats

Méndez Núñez, 3 y 5.—Teléfono 2326

ESTOMAGO • INTESTINOS

GASTROL
MIRET

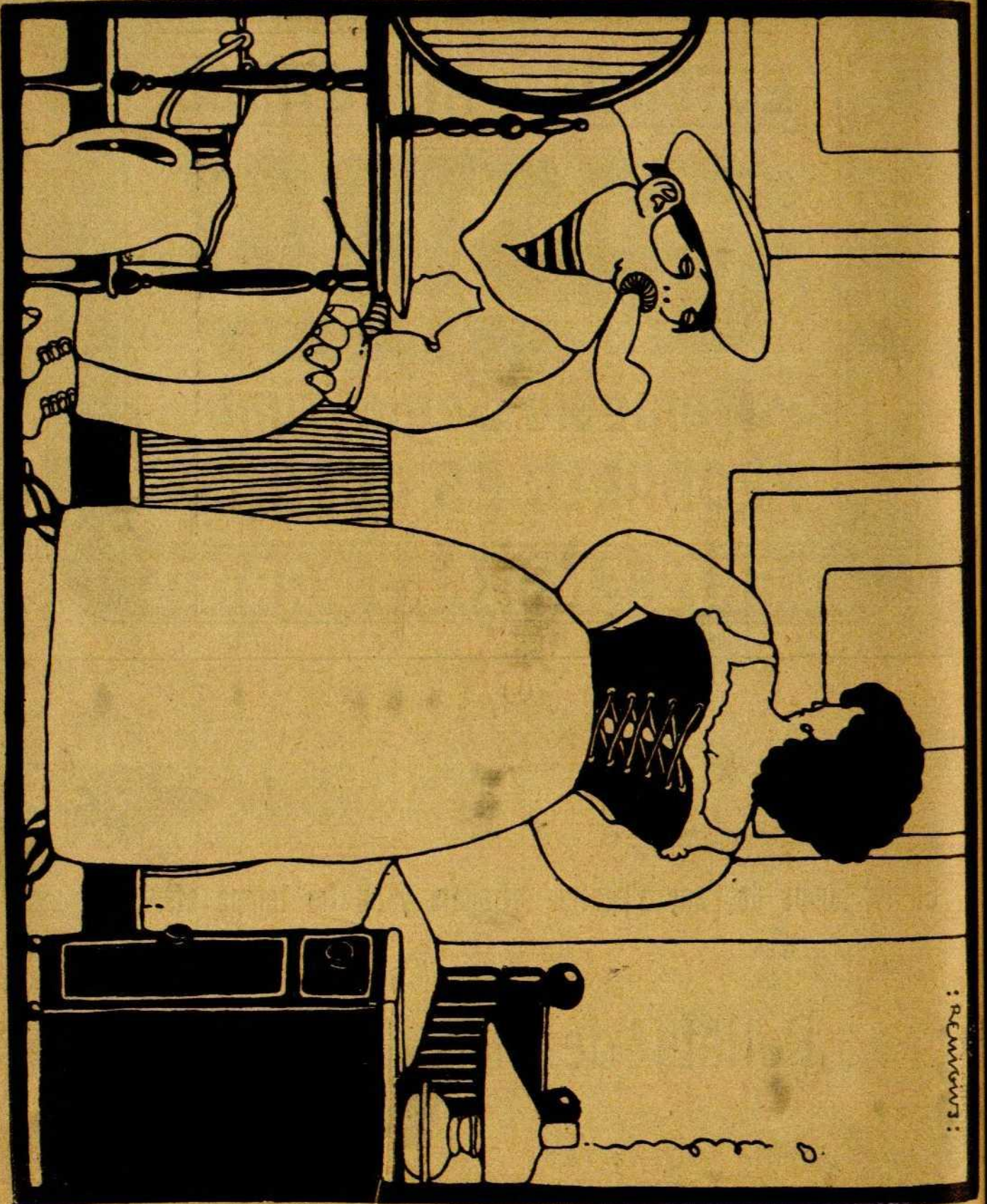
Remedio Segurísimo
PROBARLO ES CURARSE

VENTA EN TODAS PARTES

En tot temps de l'any s'agafen refredats y en tot temps els curen els

Pellets del Dr. Mackenzy

: REMISSIUS :

LA VINGUDA DELS ANGELESOS

—Sembla tot lo contrari, però es l'única manera de treurens els anglesos de sobre.